

Memorial 2011 - De Mark

Zaterdag 3 december, het water gutste naar benee en de wind joeg de waterdruppels bijna horizontaal over het land. Ideale omstandigheden om een lijn te trekken onder onze vaarkalender. 's Morgens voor het vertrek, bevestigde Frank, onze gekende weerman, dat het tegen de middag droog werd.

Mijn vrouw verklaarde mij zot, maar wou percé dat de clubleden me nog zouden erkennen aan het clublokaal, en gaf me de sleutel van de auto. In de koffer stak ik mijn neopreenpakje + een oude jekker van de jaren stillekes.

Een week eerder, kwam Pol op het lumineus idee om nog eens de kano uit het rek te lichten. Dan zouden we eindigen, zoals we het jaar begonnen, in een kano.

Op dat moment een fijn idee. Een open kano in regen en wind is toch iets anders dan zo'n kajakje met prima spatzeil. In zo'n gesloten ding kan hoogstens je smoelwerk wat nat worden! Vrijdagavond overwoog ik de kelder een bezoekje te brengen, op zoek naar die surfsokken van 20 jaar geleden. Maar bij de gedachte van zulke leeftijd, zonk de moed in mijn schoenen en bleven de oude tennispantoffels in de peddelzak.

Niettegenstaande de hoge vochtigheidsgraad stonden er 2 kanokarren ladens klaar die bewuste zaterdag. Toch nog twaalf koppen telde het tochtenblad.

Uiteraard waren er de klassieke schrappers, die bij het minste spatje nat hun kat al naar de club sturen om hun naam weg te krabben. Ik moet zeggen, zo'n tochtenblad met 24 namen, dat heeft wel wat! Maar ja, het kan niet elke tocht rekenfeest zijn hé Guido.

Dus bonden we 1 kano en 10 kajaks op de karren. Zodoende konden we met 3 auto's naar Meer. Daar bij de vistrap, in puur landbouwgebied, werden de watertuigen afgeladen.

Zelden benijden we onze chauffeurs, die de wagens aan het eindpunt deponeren. Maar vandaag wilden de meesten wel ruilen. Lekker warm en droog voor een klein uurtje. Gelukkig was het bij het afladen droog. We konden zelfs het infobord over de vistrap lezen. De wagens waren nog niet uit het zicht of de sluizen des hemels gingen opnieuw open, bijgestaan door een bijtende wind.

Ik had me toch nog prima kunnen installeren achter een berg balken, uit de wind en mijn groene jekker met kap ving de druppels. Mijn kompanen trotseerde regen en wind. Huppelden wat over en weer, zwaaiden wat met de armen, in de hoop hun weinige warmte te behouden.

Loesje kreeg zelfs bezoek van haar ouders, die de moedige vrouw een extra hart onder de riem kwamen steken. De hartige woordjes waren zelfs voldoende om te vergeten in de auto te kruipen.

Voor de eerste kajaker bezweek aan onderkoeling, verscheen Louis wagen op het terrein. Nog even alles schikken in onze kano en we konden van wal.

Onmiddellijk na het instappen waren er 3 kleine vervalletjes. Met verenigde krachten slaagden we erin deze ook stroomopwaarts te nemen. Meteen was de kou uit onze bodies verjaagd. Na wat extra snelheid van dit kleine verval, was het peddelen geblazen om de cadans van de kajaks te evenaren. Het lukte ons in de beginnen vrij goed. Op een bepaald moment bepaalden we zelfs het tempo. Dat tempo stakte bij de eerste overdraagplaats. Uitstappen aan de iets steilere oever was voor ons, canadees, geen probleem. Maar dat ding naar de overzijde van het sasje dragen viel dik tegen! Wat een karwei. En waar we niet meer aan gedacht hadden, was dat we dit nog 4 maal moesten herhalen.

Door hier en daar een handje te helpen, waren we bij de laatste om terug in onze tweezitter te wippen. Dus doortrekken was de boodschap om de anderen in het vizier te houden. De vistrap beloonde onze arbeid.

Met de regenval van de laatste dagen, was er voldoende nattigheid om ongeschonden door de vistrap te varen. Wilfried gaf het voorbeeld, terwijl de rest even toekeek of zijn boot probleemloos over de trappen gleed. Hier grepen we de kans om ons terug in frontpositie te nestelen. We aarzelden geen seconde, en volgde Wilfried. Zelfs onze canadees gleed geluidloos over het trappencomplex. Het duurde wel en tijdje voor alle anderen over het gekabbel heen waren. Bij het volgende schot was er geen trap. Dus opnieuw uitstappen en die 40 kg polyester overdragen. Pol mopperde zo iets dat het tijd werd voor een stel wieltes. We worden oud kerel. Bij de volgende uitstap, werd na het labeur er even de blok opgelegd. De eetzakjes gingen open, maar ook de hemelse waterzak. Boven had men even gewacht tot dit moment om de stop er nog eens uit te trekken. Geleund met de rug tegen de canadees, beentjes goed opgetrokken, konden we nog een deel van regen en wind opvangen, en onze boterhammen beschermen. Na de energie bonus, werd eetzak en drinkbus gesloten. Zelfs boven onze hoofden sloot men het kraantje. Frank kon op zijn borst kloppen, hij had ditmaal goed geraden. Stilaan werd het lichter aan de horizon.

Opnieuw diende we niet te talmen, als we in de groep wilde blijven. Het bochtig parcours hielp ons wel een beetje. Stelselmatig konden we een kajak links en dan weer rechts de pas afsnijden en ons vooraan handhaven. Na de voorlaatste overdracht, zorgde we ervoor dat wij na de instap, in pole position lagen. Na wat bochtenwerk kregen we gezelschap van Martinique. En dan verscheen plots het lage bruggetje. Kon onze groene daar wel onderdoor? Of werd het extra sleur en draagwerk? Opluchting als onze punt net onder het betonwerk kon. Er werden wat stoeltjes afgebroken en plat in de kano met Martinique als kompaan, schoven langzaam onder het beton door, Pol kon zelfs met zijn handen tegen het plafond wat bijsturen - spannend. Achter de brug legde we ons in het riet, benieuwd hoe

de rest het zou redden. Een enkeling geraakte er diep gebogen onderdoor. Wilfried zorgde voor de andere oplossing. In teamwork, hangend over elkaars kajak, schoof de rest onder het bruggetje door. Een uitkomst die voor velen een nieuwe ervaring werd. Iets verder bereikten we de laatste overdraagplaats bij Ulvenhout. Hier stonden de kanokarren gestationeerd. Rondje Breda kon op niet veel enthousiasme rekenen. Voor de meesten was het goed geweest. Toch waren er nog enkele doordouwers. Louis had recent het nog gevaren en wou het nog eens overdoen. Norbert en Mark waren kandidaat meevaarders en als ik Wilfried's boot mocht lenen, waren de vier musketiers klaar voor de ronde. De overigen verzamelde het materiaal en begonnen aan het draagwerk naar de karren, met een heildronk in hun achterhoofd.

Louis gaf er meteen een lap op. Met een stevige cadans gleeed hij naar Breda. We kregen het gevoel dat hij extra voorsprong wou nemen om ons digitaal te vereeuwigen. Dat had hij in de loop van de dag al meermaals gepresteerd. Wij peddelden dan ook een slagje minder, wat we trouwens al snel genoeg vonden. Na het passeren van verschillende bruggen, had hij nog steeds zijn kajak niet gekeerd, om onze grijns vast te leggen. We werden zijn rug stilaan beu in ons voorraanzicht. Beetje bij beetje kropen we naar zijn 'survival' toe.

Bij de splitsing naar Terheyden hadden we hem bijgebeend. Een beetje verder stak hij de loftrumpet over de woonboten langs de kant. Ik vond er sommige nogal krottig. Een mening kan verschillen. Bij de volgende splitsing waren we gelukkig met Louis gezelschap. Hij koos voor de nauwste gracht en kreeg een positieve bevestiging van een kantbewoner. Zonder kaart en Louis waren wij misschien in Zundert gestrand. Nu werd de Ronde rond. Als dank voor zijn bewezen diensten, keerden we hem de rug toe en kon hij het laatste stuk onze achterkant bewonderen. Dit noemen ze nu stank voor dank.

De groepstiming was perfect. Als wij aanmeerden, verscheen een eindje verder de groep, gelaafd met gerstenat van bij "ons moe" het enige café waar de deur openging voor ons achttal. Met achten in de mobilhome werd de zoektocht naar Louis wagen ingezet. Bij de eerste vistrap stond zijn vehikel er nog.

Met 3 auto's naar Schoten kon neergepend worden als comfortabel. Formidabel was de ontvangst in Schoten. De tafels keurig gedekt met tafelkleedjes, servetten, messen, vorken, glazen. Boter en boterhammen lagen lijdzaam te wachten om samen met baardloze Zeeuwse mosselen verorberd te worden door een bende uitgehongerde Mark peddelaars.

Nog een woordje van dank aan Josée die de ingrediënten was gaan halen in Yerseke. Baardtrekkers Pol en Denise en casserole vuller Wilfried.

De afwezigen hadden ongelijk !!!

ferre